

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 94/05-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2005 prerokoval sťažnosť Mikuláša Soľavu, bytom V. F., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na ochranu vlastníckeho práva rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 11 C 814/91 z 19. októbra 1992 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 14 Co 31/93 z 15. júna 1993, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mikuláša Soľavu o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. marca 2005 doručená sťažnosť Mikuláša Soľavu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na ochranu vlastníckeho práva rozsudkom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 814/91 z 19. októbra 1992 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 31/93 z 15. júna 1993.

Sťažovateľ žiada „o prešetrenie vlastníckych vzťahov k pozemku, o prešetrenie súdnych rozhodnutí a posudku vypracovaného súdnym znalcom“.

Záležitosť sa týka sporu o určenie hranice pozemkov, ktorého vznik sa odvíja od prvej polovice šesťdesiatych rokov minulého storočia a opätovne sa vyhrotil v 1988, keď vlastník nehnuteľnosti hraničiacej s nehnuteľnosťou, ktorej vlastníkom je sťažovateľ, postavil kamenný múr, čím malo dôjsť k posunutiu hranice pozemku v neprospech sťažovateľa. Sťažovateľ spolu so svojou manželkou podali okresnému súdu 8. júla 1991 žalobu, ktorou sa domáhali, aby rozhodol o odstránení uvedeného múru. Okresný súd po vykonaní rozsiahleho dokazovania ich žalobu zamietol. Krajský súd na základe odvolania žalobcov napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Sťažovateľ spochybňuje objektivitu a nestrannosť súdneho znalca, ktorý vypracoval vo veci znalecký posudok, a vznáša výhrady voči záverom tohto znaleckého posudku a postupu všeobecných súdov.

V súčasnosti sused sťažovateľa pokračuje v nerešpektovaní hraníc pozemku, a tým zasahuje do jeho vlastníckeho práva. Sťažovateľ preto žiada, aby ústavný súd jeho prípad dôkladne prešetril.

Osobitným podaním pripojeným k sťažnosti sťažovateľ požiadal, aby mu bol vzhľadom na jeho zdravotný stav a nepriaznivú sociálnu situáciu v konaní pred ústavným súdom ustanovený právny zástupca z radov advokátov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva označenými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu. Ústavný súd zistil, že namietaný rozsudok okresného súdu sp. zn. 11 C 814/91 z 19. októbra 1992 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14 Co 31/93 z 15. júna 1993 nadobudli právoplatnosť 9. augusta 1993.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že smeruje proti označeným rozsudkom okresného súdu a krajského súdu a konaniu, ktoré predchádzalo ich vydaniu, pričom právoplatnosť týchto rozsudkov (9. august 1993) je relevantná pre počítanie lehôt v danom prípade. Na základe uvedeného je možné konštatovať, že v čase, keď bola ústavnému súdu doručená predmetná

sťažnosť (8. marca 2005), už uplynula dvojmesačná lehota ustanovená zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na pokračujúce zásahy do jeho vlastníckeho práva zo strany vlastníka susediaceho pozemku, resp. nehnuteľnosti, ústavný súd opierajúc sa o svoju doterajšiu judikatúru (napr. II. ÚS 133/04) poznamenáva, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže smerovať len proti rozhodnutiam, opatreniam alebo zásahom orgánov verejnej moci, ktorými sú štátne orgány, orgány územnej a záujmovej samosprávy, verejnoprávne inštitúcie, ako aj fyzické osoby a právnické osoby, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci, ale nie proti konaniu či úkonom fyzických osôb.

Ak sťažovateľ namieta porušovanie jeho práv v občianskoprávnom vzťahu, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o tom je v súlade s čl. 142 ods. 1 ústavy a § 7 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v právomoci všeobecných súdov (v okolnostiach prípadu na základe žaloby o ochranu vlastníckeho práva § 123 Občianskeho zákonníka). Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu je založená len vtedy, ak nie je o ochrane základných práv a slobôd, ktorých porušenie sa namieta, oprávnený rozhodovať iný (všeobecný) súd, a preto na prerokovanie sťažnosti smerujúcej proti fyzickej osobe nemá ústavný súd právomoc.

Ústavný súd záverom poznamenáva, že sťažnosť sťažovateľa neobsahuje v predloženej podobe základné náležitosti návrhu ustanovené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ale ani ďalšie obligatórne náležitosti podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti nepovažoval už ústavný súd za potrebné vyzývať sťažovateľa na odstránenie jej nedostatkov a rovnako tak ani rozhodovať o jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2005